

4. SØNDAG I FASTETIDEN. ÅR. A. 2020.

1Sam 16,1b, 6-7, 10-13a. Efeserne 5, 8-14. Johannes 9, 1-41.

Kjære troende i Jesus Kristus.

I år 2020 er vi **STILLE I FASTETIDEN**. Men jeg ber for dere alle, særlig våre eldre. Måtte vår gode og nådige Herre holde sin hånd over dere og deres familier å gi dere beskyttelse og en dyp og vedvarende fred. Jeg ber også for vår verden som er rammet av koronavirus - pandemien.

Dere som leser dette, vet at vi fortsatt er i fastetiden. Allikevel ønsker jeg at vi skal løfte blikket vårt mot påskens løfter. Jeg oppfordrer dere alle til å ha tillit til håpet om Kristi oppstandelse og leve i dette håpet hver dag.

Nå ønsker jeg å dele min refleksjon med dere over lesningene Kirken har gitt oss på 4. søndag i fastetiden:

Det hviler et stort mørke over verden i disse dager. Men dagens hellige evangelium inneholder fantastiske ord fra Kristi munn:
«Jeg er verdens lys.»

Kristus er virkelig lyset i våre liv, ikke bare i våre liv, men for hele verden! I dagens første lesing hørte vi at Gud utvalgte David til å være konge i Israel. Han var den minste av alle Jesses sønner, allikevel ble han valgt. Vi mennesker ser oftest på det ytre. Gud ser hva som bor i våre hjerter.

I dagens andre lesning forteller Paulus oss: «Engang var dere selv mørke, men nå er dere lys, i Herren.» Kristus har opplyst oss. Derfor skal vi leve som lysets barn i vår mørke verden.

Dagens evangelium forteller oss hvordan vi kan vokse i troen. Høydepunktet i historien kommer da mannen bekjenner sin tro på Jesus ved å si: «Herre, jeg tror.» Videre forteller evangeliet at Jesus gir den blinde mannen synet tilbake. Vi er jo ikke blinde. Derfor kan vi komme til å tenke at dette ikke angår oss. Men det er nettopp fordi vi

er seende at evangeliet i dag har betydning for våre liv. Spørsmålet evangeliet stiller hver enkelt av oss er: Hvor godt ser vi?

Mannen i evangeliet var blind, men han så mer enn de religiøse lederne. Han hadde større tro på Jesus enn de hadde. Fariseerne hadde friske øyne, men de hadde ingen tro på Jesus. Det er ikke tilstrekkelig å ha et godt syn for å se godt. Det er mange former for blindhet. En ting er fysisk blindhet. Noe annet er åndelig blindhet. Den er vel så lammende.

Jeg ønsker å ta med noen eksempler her: Egoisme gjør oss blinde for andre menneskers behov. Ufølsomhet gjør oss blinde for smerter vi påfører andre. Tenker man for høye tanker om seg selv blir vi blinde for andres verdighet. Stolthet gjør oss blinde for våre egne feil. Fordommer gjør oss blinde for sannheten. Materialisme gjør oss blinde for åndelige verdier. Overfladiskhet gjør oss blinde for en persons sanne verdi og får oss til å dømme etter utseende.

Det er ikke bare med øynene vi ser. Vi «ser» også med sinnet, med hjertet og med fantasien. Et trangt sinn, et lite hjerte og en fattig fantasi gjør livet vårt mørkt og snevrer inn vår verden.

Det har blitt sagt at den største tragedien er ikke å være født blind, men å ha øyne og likevel ikke klare å se. Men det finnes en enda verre situasjon: Å ha synet i behold, men å nekte å se. Slik var det med fariseerne.

De viktigste øyne i våre liv er troens øyne. De har vi i hjertet. Det lille barnet som tror, kan ser mer enn den smarteste vitenskapsmann som ikke har noen tro. Den blinde mannen i evangeliet åpnet sitt hjerte og fikk troens lys. Fariseerne hadde friske øyne. Allikevel ble de stadig mer åndelig blinde. Deres blindhet var en følge av synd: De valgte selv å forherde sine hjerter når de hørte Jesu ord.

Den blinde mannen vokste i åndelig innsikt. De åndelige lederne reiste trinnvis inn i mørke og blindhet. Kristus, verdens lys, sto levende foran dem. Likevel gjorde de sine hjerter harde. Deres stolthet førte dem stadig dypere inn i åndelig blindhet og mørke.

Den blinde mannen reiste fra blindhet til å bli seende. Hans liv symboliserer et menneskes vandring fra vantro til tro. Det er en reise fra mørke til lys. Fysisk syn er en fantastisk gave som vi ikke skal ta for gitt, men takke Gud for. Men troen er en dypere og mer fantastisk gave. De som har blitt opplyst av Kristus vil aldri se seg selv og sitt liv på samme måte som før. Alt lyses opp av en indre glød. Troen lar oss finne en vei gjennom det kaos, forvirring og mørke som preger vår tid.

I år er vi stille i fastetiden. På grunn av smittefaren kan dere ikke være til stede ved Eukaristi-feiringen. Men for oss som vanligvis deltar i søndagens liturgi, dreier det ikke seg om at vi står i fare for å miste troen. Det er heller et spørsmål om å vokse dypere inn i troen og å styrke den. Det skjer når vi lever i samsvar med vår tro. Selv om vi ikke kan delta i søndagens liturgi, utfordrer dagens lesninger oss til å la Guds nåde helbrede våre åndelige øyne og øve oss i å bruke dem.

Kirken har gitt oss fastetiden for at vi skal oppdage Guds nærvær i våre liv. Han ønsker å legge en lengsel inn i vårt hjerte slik at vi begynner å be sammen med den blinde mannen om å få øyne som ser. Da kan vi håpe på et stort under i våre liv: At vi får se Kristus som er verdens lys i vår mørke tid.

La oss begynne med å granske våre hjerter. Kanskje du finner mørke kroker hvor synden ligger på lur. Da må du i ydmykhet og med alvor bli opplyst og styrket av den åndelige kommunion. Da vil du ikke lenger vandre i skyggen eller i mørket, men i det vakre lyset fra troens lære og rettesnor.

Å, Herre, la meg se ditt lys, la meg oppdage ditt nærvær i mitt liv.
Åpne øynene mine så jeg kan se hvem du er, og hva du kan gjøre.
Amen.